

Краса Полісся у картинах Андрія Рибачка

У серці люхчанського художника Андрія Рибачка особлива любов до рідного краю. І на картинах живописця її непомітити просто неможливо.

Скільки малює, завжди джерелом натхнення для нього була мальовничість батьківської землі, незвичайна у своїй красі поліська природа, яку щоразу відтворює з дивовижною точністю. За життя чоловік благословив у світ декілька сотень картин, та хоч у дома їх з десяток, мають шедеври митця і рідні, і друзі, а скільки їх по Україні, той з ліку збився. Щоб намалювати пейзаж, що запав у душу, чоловік і вночі береться за справу. Він не тільки майстерно зображує кожен клаптик відзнятого ще раніше краєвиду, а й дуже тонко поєднує відтінки. Непросто художник, а майстер цієї справи.

Найбільш приємні враження з представлених для нас робіт отримали від картини з ластів'ятами, які сиділи в гнізді з розкрити дзьобиками, а мама-ластівка кружляла довкола них.

- Це біля нашого будинку звели собі гніздечко ластівки,- зізнається художник. - Спершу одне, згодом ще декілька, я вже укріпив їх будиночки дерев'яними дощечками, щоб міцніші були й довго служили, адже прилітають пташки до нас щороку.

...Мабуть, хороші господарі живуть в цій оселі, якщо пташки звели собі тут гніздечка. А Рибачки й справді хороші люди, дуже трудолюбиві, всюди в них лад: і в коморі, і на дворі, як говорять у народі. Про любов до праці свідчать і роботи господаря, адже намалювати картину дуже кропітка праця, хоч і запевняє художник, що ця робота приносить задоволення, дарує хороший настрій, все ж, щоб відобразити все в деталях таки потрібно потрудитись і не годину, а декілька днів. З дитинства чоловік звик зображувати малюнок правильно до тонкощів.

Коли вчителька помітила в нього здібності до малювання, навчався тоді вже в п'ятому класі. І досі пам'ятає, як просила його намалювати на дошці натюрморт чи етюд, найкраще вдавалися пейзажі. Ескізи з природними персонажами завжди приносили йому особливу радість, тож малював з великим захопленням, отримували приємні враження від його робіт і однокласники, щепак: а скільки малював їм рисунків на образотворче мистецтво!

Незабутні шкільні роки, і перша вчителька Марія Никифорівна, яка допомогла хлопцю знайти себе в живописному мистецтві. Відтоді й не розлучався з фарбами, радий був, коли двоюрідний брат Іван, який на той час мешкав на Обірках і свого часу також захоплювався малюванням, подарував йому масляні. Першу картину малював надто довго, адже відобразити трьох богатирів справа незлегких, а тому й узявся за неї, щоб здолати залишки своєї невпевненості. А картина вийшла на славу, справила хороші враження не лише на художника-початківця, а й рідних та друзів. Цей надихнуло знову й знову братись за пензля. Кожну вільну хвилинку присвячував малюванню, вдосконалював здібності.

Після школи тривалий час працював секретарем комсомольської організації, а

також інструктором по фізичній культурі, де також трудився над художніми роботами. Особливо багато доводилось йому малювати, коли пішов служити, бо дізнавшись про здібності солдата Рибачка, офіцери в черзі стояли до нього з проханнями намалювати пейзажі, а картинами тими прикрашали власні оселі. Дарували їх поважним гостям.

- Залишив у Керчі до 50 картин, - ділиться художник. – Служив на флоті, але у відкрите плавання не ходив, весь час працював на береговій зоні, тож часу для малювання в мене вистачало.

Повернувшись на Батьківщину, працевлаштувався в місцеву школу керівником військової підготовки, нині цей предмет називається «Захист Вітчизни», також викладав образотворче мистецтво. З 1972 року й по нині працює педагогом, свого часу закінчив Миколаївський педагогічний інститут. У школі Андрій Рибачок і педагог відданий, і художник завзятий, у кожному класі є його роботи, адже за роки педагогічної діяльності чи не в кожному розмальовував стіни, тематичні куточки тощо. Та ніколи не забував про основне захоплення, а брався за малювання вдома найчастіше взимку, адже в літку завжди бракує часу через повсякденне кропітку працю на землі. Возили картини сільського художника і на виставки в область, столицю, отримував за це й грамоти, а з Києва якось і 240 карбованців премії передали. Неодноразо отримував нагороди і від відділу освіти Сарненської РДА за художнє оформлення класних кімнат.

Любить малювати красу Полісся Андрій Рибачок. Свого часу на прохання дружини малював навіть ікони Божої матері, оновлював старі образи і для місцевого храму, й досі трудиться над деякими. І пейзажі малює, коли запросив до майстерні, презентував декілька незавершених робіт. Зізнався, що володіє ще одним ремесло – виготовляє граблі та кухонний інвентар: дерев'яні черпаки й дощечки. Однак за цю справу береться рідше, позаяк більше до снаги йому малювання. Тож коли з'явиться вільна хвилинка, бере онука та їде за село, де фотографують мальовничі краєвиди, а згодом на заґрунтованій деревині дідусь відтворює зафіксовані на фотоапарат ландшафти. Ось так і народжуються картини, а скільки створив їх за життя вже й не пам'ятає. І онуків навчає, коли просять, бо подобається хлопцям живопис, а дідусь у них хороший наставник та порадник.

Ольга Лотоцька